

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

EEN FAMILIE ZONDER RUZIE

toneelspel in drie bedrijven

door

René de Windt

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2009
Nr.1352

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ACHT tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk **EEN FAMILIE ZONDER RUZIE** op te voeren moet de naam van auteur **RENE DE WINDT** vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

© 1987 Toneelfonds J. Janssens/René de Windt
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

P E R S O N A G E S .

- GENTIEL ROELANT: 54 jaar, baat reeds meer dan 25 jaar een eigen kruidenierswinkel en kleine bazaar uit.
- MAGDA DEPOORTER: 50 jaar, echtgenote van Roelant.
- SABINE: 19 jaar, dochter van het echtpaar Roelant: Ongehuwd.
- MARC: 27 jaar, zoon van het echtpaar. Gehuwd, heeft een dochtertje van 4 jaar.
- JEAN JACQUES VAN TICHELEN: 26 jaar, directeur van Supermarkt Paradipri.
- LUDO KEULEERS: jonge groothandelaar. (Zelfde persoon als Jean Jacques.)
- ZOE ROELANT: 56 jaar, weduwe. Woont in bij haar broer en schoonzuster.
- JECK DEPOORTER: 53 jaar, beweert een neef te zijn van Magda. Is juist uit Amerika gekomen.
- NELEKE RAMBO: Eigenaardig vrouwtje. Onbepaalde leeftijd. Kaartlegster.

(4 dames - 4 heren)

D E C O R.

De drie bedrijven spelen zich af in de huiskamer van de familie Roelant. Een deur van hun winkel komt in deze kamer. Sedert enige maanden werd een grote supermarkt achter het huis van de Roelants geopend. Dit bedrijf ondervindt echter moeilijkheden om met lange kamions hun magazijnen te bereiken, daar de eigendom van Gentiel slechts een betrekkelijk nauwe toegang naar Parapri vrijlaat. Reeds enkele malen werd Roelant een hoge prijs als afkoopsom voor zijn winkel geboden. En hoewel zijn omzet bijna naar nul is gedaald, weigert Roelant hardnekkig zijn eigendom te verkopen.

E E R S T E B E D R I J F.

(Op toneel Zoë en Neleke. Zij zitten aan tafel, waarop speelkaarten liggen uitgespreid.)

NELEKE: Da's nu de derde keer zie, Zoë. En altijd hetzelfde. Ik zeg, dat het er goed voor U uitziet.

ZOE: Goed? En 'k moet verdorie naar een begrafenis, Neleke.

NELEKE: 'k Zal het u nog een keer herhalen. Ik legde vier azen na elkaar. 't Geen raar gebeurt. Dat betekent dood. De begrafenis waarvan ge spreekt. Dan twee keer negen na elkaar. Geld. Veel.

ZOE: Normaal, moeten wij erven van nonkel Frans.

NELEKE: Ahwel? Hier: harten heer. Een rijk man, die u goed zoekt te doen.

ZOE: Daarin zult ge wel mis zijn.

NELEKE: Neen neen. Want ik legde koeken zeven na koeken aas. Goede tijding. En ook twee negens na elkaar. Geld Zoë. Een fortuintje. 't Zal een schone dag voor u worden.

ZOE: Dan zou alles op wielekens moeten verlopen. En dat geloof ik niet.

NELEKE: Ah neen, 't is juist. 'k Legde ook drie boeren na elkaar. Dat betekent twist.

ZOE: Hebt gij al iets anders geweten, bij een begrafenis? Als het op verdelen aankomt?

NELEKE: Dat opzij gelaten is er voor u meer goed nieuws dan kwaad. Want ge hebt buiten een paar zwarte kaarten, allemaal hartens en koekens. Dat zijn de beste.

ZOE: 't Is toch plezierig, als ge daar zoveel van afweet.

NELEKE: Wanneer ge wilt, zal ik het u later een beetje leren. 't Is niet ingewikkeld.

ZOE: Als ge op de hoogte zijt.

NELEKE: Om te beginnen moet ge onthouden, dat hartens en koekens, rode kaarten dus, altijd een goede tijding brengen; klavers en schoppen, zwarte kaarten, spreken keer op keer van personen met zwart haar. Daar moet ge voor oppassen. Dat zijn ambetante!

ZOE: Zeg, Nele, zijn dat geen goede soms! Ik heb ook zwart haar.

NELEKE: 't Is grijs, maar ge verft het zwart.

ZOE: 't Was vroeger zwart. Allee, heel heel donker bruin.
(Magda op.)

MAGDA: Goede morgen. Zijt ge u nu nog niet aan 't klaar maken, Zoë?

ZOE: Goede morgen, Magda. 'k Liet mij eerst de kaarten leggen, door Neleke.

MAGDA: Ik geloof daar niet in.

NELEKE: Ah neen? Zonder te beweren, dat het altijd is uitgekomen, wat ik voorspelde, was het toch wel acht keer op tien.

MAGDA: Beter dan 't weerbericht.

ZOE: Ik ga erven, zegt Neleke. Van een rijke heer.

NELEKE: Met blond haar. Want 't zijn bijna allemaal rode kaarten.

MAGDA: Dan zal 't zeker niet van nonkel Frans zijn, waarvan ge seffens de begrafenis nog zult missen.

NELEKE: Is 't Frans Deroek? Ha, ik ken hem wel. Hij had een kletskop. Misschien had hij vroeger blond haar.

ZOE: Ziet ge, dat Neleke gelijk heeft, Magda.

NELEKE: Wil ik voor u nu ook ne keer de kaarten trekken, Magda?

MAGDA: Neen. 't Is allemaal onzin.

NELEKE: Of in uw linkerhand lezen? Dat kan ik ook. Toon ne keer. Allee kom.

MAGDA: 'k Weet niet...

NELEKE: Geef ze. (Neleke neemt Magda's linkerhand.)

Wij nemen de linkerhand, omdat de rechter meestal te vermoed is, en de lijnen onregelmatiger. Ge hebt lange vingers, Magde.

ZOE: Daarom gaat ze nooit in andere winkels kopen. Z'is voorzichtig.

NELEKE: Dat beduidt dat ge verstandig zijt. De M-lijn in uw hand, van het woord "Manoes", is duidelijk en nauwkeurig. Het wijst op een goed en edel hart.

ZOE: Ze overdrijft soms een beetje, met haar goedheid. Ge kunt zo goed zijn, dat ge niet deugt.

NELEKE: Uw levenslijn Magda, komt van uw pols af, en loopt ongehinderd tot uw middenvinger.

ZOE: Dus, een lang leven? Of niet?

NELEKE: Maar in uw dwarslijn, Magda, daar vind ik onderbrekingen. Haperingen.

ZOE: Neleke, mens, gij weet alles. Waar hebt ge dat toch geleerd?

NELEKE: Och, mijn grootvader is van 'k weet niet waar, naar hier overgewaaid. Ik denk, dat hij van zigeuners afstamde.

(Gentiel op.)

GENTIEL: En zijn kleindochter gaat hier zo rap mogelijk mijn huis verlaten. En elders dwaasheid verkopen!

ZOE: Maar Gentiel, Neleke misdoet toch niets!

GENTIEL: Die oude heks brengy de mensen hun hoofd op hol.

NELEKE: (Staat snel recht) Oud wel, Gentiel, oud ben ik, maar geen heks!

GENTIEL: Ge stamt van zigeuners af, hoorde ik u daarjuist zeggen.

NELEKE: En dan? Zijn dat geen mensen, soms?

GENTIEL: Oh ja, paardedieven, zijn ook mensen. En gij, Zoë Roelant, ge zijt nog altijd niet op weg?

ZOE: Mijn mantel aan zie, en 'k ben de baan op. Ge zoudt ook beter meegaan, broer, 't is zowel uw nonkel, als de mijne.

GENTIEL: 'k Wil niet onder de Deroeks komen. Zulk een soort.

ZOE: Alleen met Alain ligt ge in ruzie. Doet alsof ge hem niet ziet.

GENTIEL: En Leona? Die woont op 't einde van ons straat, hier maar vijf stappen af, en komt nooit naar onze winkel.

NELEKE: Nu zeker niet meer, met de grote supermarkt Paradipri, vlak achter uw hof.

GENTIEL: Spreek die ongeluksnaam niet uit! Bende valsaards! Dieven!

(Zoë staat recht, en neemt haar mantel van een kamstok.)

ZOE: Allee, 'k zal zeggen, Gentiel, dat ge het te druk had in de winkel, als ze naar u vragen.

MAGDA: Leona zal wel weten, dat dat smoeskens zijn. We kregen geen kat meer over de vloer, sinds drie maanden bijna.

GENTIEL: Stoeffen moet ge, Zoë. Stoeffen. De deur staat niet stil, vertelt ge. En we spreken van vergroten.

MAGDA: Doe uw zuster zo niet liegen, Gentiel.

GENTIEL: 't Is met leugens en listen, dat ge door de wereld geraakt, en rijk wordt, Magda. Als ge dat nog niet weet.

ZOE: Alla, we zijn weg. 'k Zal ginder schoon mijn leske opzeggen. Komt ge mee, Neleke?

GENTIEL: Wat zou ze anders doen? Hier nog meer koffie slurpen zeker, dedsie!

NELEKE: 'k Heb mijn twee taskes al binnen. Kom Zoë, 'k zal u onderweg al het een en ander over de kaarten wijsmaken.

GENTIEL: Ja, van die drie zotten, die met de joker in ruzie lagen.

MAGDA: Over ruzie zoudt gij beter zwijgen, Gentiel. Hier is er al genoeg.

GENTIEL: Families zonder ruzie bestaan er niet. En goed luisteren naar wat notaris Verlinden zegt, Zoë, als hij 't testament voorleest.

MAGDA: Denkt ge, dat ge er zult instaan? Het boterde niet tussen u en nonkel Frans.

GENTIEL: Van als ik hem ne keer op zijn plaats zette. Hij wou zich met mijn bazaar bemoeien. "Elk zijn pijp en zijn tabak, nonkel", zei ik hem. "Gij uw troep (leger) en ik mijn winkel." Van dan af, geen woord meer.

ZOE: Ja, dat ventje was rap op zijn tenen getrapt. Als ik een jaarke weduwe was, wou hij mij een nieuwe man aan de hand doen. "Ha neen eh, Frans Deroek," was mijn antwoord. "Omdat gij twee keer naar een vrouwmens zijt geweest, zonder succes, zal ik zulk geen ezelstreken uithalen, en voor de tweede keer, op die zelfde steen schoppen."

GENTIEL: En van dan af ook, stomme ambacht zeker, Zoë?

MAGDA: Het is daarom, dat ik vrees, dat gij twee niet zult erven, Gentiel.

GENTIEL: Allee, Magda, die kleinigheid was hij al lang vergeten. Hij is mijn nonkel, de broer van mijn moeder. En hij heeft geen kinderen.

NELEKE: Maar verschillende neefjes en nichtjes.

GENTIEL: Dat staat ook in uw kaarten zeker, Nele Moeial! Zijt ge nu weg, vooruit! Straks moet ge nog recht naar 't kerkhof gaan.

ZOE: Ge zoudt ook beter...

GENTIEL: Neen! Ik ga niet naar Frans zijn begrafenis, want hij zal ook niet naar de mijne komen.

ZOE: We stappen op. 'k Denk dat het wel drie uur, half vier zal worden, eer ik terug ben. En hoe groter de erfenis, hoe langer ik weg blijf.

GENTIEL: Voor mijn part, moogt ge thuis komen als 't pikdonker is, Zoë.

(Zoë en Neleke af.)

MAGDA: We kregen gisteren maar twee klanten binnen, Gentiel.

GENTIEL: (Loopt over en weer) Zaag er niet over. En twee, is beter dan geen enkele.

MAGDA: 't Was in 't geheel, voor 84 frank dat zij kochten. Minder kon niet.

GENTIEL: Er zullen vandaag meer mensen komen.

MAGDA: Oh ja, veel meer. Maar naar de grote supermarkt Paradipri hier achter.

GENTIEL: Die bende! Iedereen rijdt mijn deur voorbij. Omdat het daar een beetje goedkoper is. Zeggen zij. Maar dat zij bocht in hun handen gestopt krijgen, daar letten ze niet op.

MAGDA: Ze hebben goed gerief, Gentiel. Dat moeten wij eerlijk bekennen.

GENTIEL: Bocht zeg ik, Magda, aan zulk een lage prijzen kan het niet anders.

MAGDA: Ons vers gerief ligt hier ondertussen oud te worden.

GENTIEL: We eten er zelf veel van op.

MAGDA: 't Is niet daarvoor dat wij een winkel houden.

GENTIEL: Meer dan vijftientig jaar, gedomme, verdiende ik in mijn eigen zaak goed mijn brood. Heel goed. We kochten zelfs een paar huizen.

MAGDA: In één woont onze Marc. En 't ander, op de grote markt, dat wij verhuren, is voor ons zelf bestemd. Voor als wij stoppen, en gaan rentenieren.

GENTIEL: Rentenieren! Als 't zo voortgaat, mogen wij dat gerust uit ons hoofd laten. 'k Ben maar vierenvijftig jaar. Normaal moesten wij hier nog tien jaarkens goede verkoop hebben, om daarna in 't dorp gemakkelijk te leven. Want met een redelijk klein pensioen zal er heel veel moeten veranderen, of we kunnen droog brood vreten, in plaats van een gesmeerde boterham.

MAGDA: Volgende week donderdag zijn we dertig jaar getrouwd. We gingen het vieren.

GENTIEL: Dat gaat door.

MAGDA: Met minder kosten, dan we voorzien hadden.

GENTIEL: Ah ja. Alleen met de kinderen. Broers en zusters hebben wij toch niet meer.

MAGDA: Gij vergeet uw zuster Zoë, die bij ons inwoont.

GENTIEL: Die is er natuurlijk bij. Maar anders niemand. Kozijns en nichten zouden maar komen, om hun buik vol te stampen. Ze geven ons zelfs geen kalandizie meer in de winkel.

MAGDA: Was Paradipri hier maar niet gekomen. Vroeger stond onze bel niet stil.

GENTIEL: Dat weet ik ook! Van in maart begon onze mizerie.

MAGDA: Personenauto's geraken gemakkelijk op de perkeerplaats. voor hun zaak. Maar door de smalle doorgang naast onze winkel, kunnen hun lange leveringskamions bijna niet hun magazijnen indraaien.

GENTIEL: Daar zitten zij nogal mee gefopt, eh!

MAGDA: Moeilijk gaat ook.

GENTIEL: Ja, als zij vijf, zes keer over en weer draaien.
Maar als ze tegen de hoek van mijn gevel botsen he,
zullen ze betalen. En veel! Daar wacht ik op.

MAGDA: We geraken aan de grond, Gentiel.

GENTIEL: Nog niet zo rap. Enkele flauwe maanden, betekent
geen flauw jaar.

MAGDA: 'k Heb er al veel over gepeinsd. Halve nachten lig ik
er van wakker. Zoudt ge niet beter het aanbod...

GENTIEL: Wilt ge daar over zwijgen, Magda!

MAGDA: Hun aanbod, om onze eigendom te kopen. Aan een heel
schone prijs.

GENTIEL: Ik kruip niet op mijn knieën, voor die bende! Al
zijn ze nog zo groot, en zo rijk!

MAGDA: Bekijk onze toestand eens goed. 't Is niet verstandig.

GENTIEL: Wat ik hier opbouwde, kruidenierswinkel, bazaar, met
kleding zelfs, geef ik niet uit mijn handen. Voor nie-
mand!

MAGDA: Maar als wij er niet meer kunnen van bestaan. (Bel.)

GENTIEL: Kijk. Een klant. Ik ga. (af)

MAGDA: (Zuchtend) Hij wil het niet inzien. 't Wordt iedere
week minder. En zulk een grote som als nu, voor onze
boel hier, zal Paradipri niet blijven aanbieden. En
wat, als we helemaal op droog zaad zitten?
(Gentiel op)

GENTIEL: Beleefdheid zit er domme in de jeugd niet meer! Een
snotter van een jaar of tien. Ik ken hem niet. Zijn
ouders waren zeker in de grote barak hierachter. Hij
vroeg een doosje lucifers. Eentje! Drie frank zei ik.
Veel te veel baaske, lachte hij. En hij was de winkel
uit. Zoudt ge niet doodvallen.

MAGDA: Moest ge onze eigendom aan Paradipri verkopen...

GENTIEL: Voor de laatste keer, over zwijgen eh, magda! Het
blijft hier van ons.

MAGDA: Tot wij verdrinken.

GENTIEL: Ja, zolang! Misschien vindt Sabine binnenkort werk.
Dan kunnen wij het wat verlengen.

MAGDA: Op kinderen moogt ge de dag van vandaag niet rekenen.
Die gaan hun eigen weg.

GENTIEL: Wij hebben geen klagen van de onze. Sabine, 19 jaar,
kijkt nog naar geen manvolk. Die zal nog lang bij ons
blijven. En Marc is getrouwd, heeft zijn werk, een
goed werk, en komt overeen met Nelly. Ze zien hun
kleine Patricia doodgaarne.

MAGDA: Een geluk, dat Nelly ook halve dagen uit kuisen gaat.
Neen, om dat paar hoeven wij ons geen zorgen te maken.

GENTIEL: Marc was nochtans een wilde vogel, in zijn jonge
jaren. 'k Geloof niet dat hij één keer de zaterdag of
zondag thuis kwam, zonder dat hij sneppe (dronken) was.

MAGDA: De wilde haren zijn met te trouwen uitgevallen. (bel)
Wacht, ik zal nu gaan.

GENTIEL: Als 't weer een jonge deugniet is, hem direct buiten
smijten, eh!?
(Magda af.)

GENTIEL: Hopelijk komt Zoë na de middag met goed nieuws thuis.
Normaal moeten wij delen van nonkel Frans. En hij zat
er warm in. Een gepensioneerde majoor. Vrijgezel.
't Zou welgekomen zijn, (Magda op.) in onze toestand.
Wel, zo rap terug? Toch weer geen kleine pruts?

MAGDA: Neen, een grote. Maar geen klant. 'k Heb hem ook
wandelen gezonden. Coremans, een voyageur. Mens, met
al wat er in de winkel zit, en niet weg geraakt, zal het
lang duren, eer wij weer iets moeten bestellen.

GENTIEL: Nog voor geen frank verkocht, vandaag. 't Is om zot
te worden! (Sabine op) Ha, ge zijt daar, Sabine. Hé,
meiske, ge ziet er welgezind uit.

SABINE: Ja vader. Ik kom met goed nieuws.

GENTIEL: Eindelijk! Dan mogen wij de zwarte vlag wat laten
zakken.

SABINE: 'k Heb werk gevonden. Iets wat mij prima past. 'k
werd aangeworven als verkoopster.

MAGDA: Bij de Verschorres in 't dorp? Daar vroegen ze iemand.
't Draait ginder nog goed.

SABINE: Neenee, veel dichterbij. Hier achter, ma.

GENTIEL: Watte! Sabine! In de barak!

SABINE: Bij Paradipri.

GENTIEL: Maar dat zal verdomme niet waar zijn!

MAGDA: Waarom, Gentiel? Een geluk, dat ons meisje uiteindelijk
een plaats heeft.

GENTIEL: Niet daar!

SABINE: 't Is toch gelijk waar ik werk, vader, waar het geld
vandaan komt. En dat we hard nodig hebben.

GENTIEL: Geen voet zet ge in dat kot!

MAGDA: Er is elders geen werk. Ze zoekt al meer dan een jaar.

GENTIEL: Dat ze blijft zoeken!

SABINE: Ik mag aan een van de kassa's zitten. Een gemakkelijk
baantje. Niet vermoeiend. En dichtbij.

GENTIEL: 'k Zou mij schamen, in uw plaats, uw ouders dat aan
te doen.

SABINE: Maar wat is er verkeerd aan, vader?

GENTIEL: Alles! Ge weet hoe wij er hier voorzitten, hoe die
bende daar, ons pest. Al onze klanten afgepakt.

SABINE: Als ik in onze winkel blijf, gaan wij nog verder de
dieperik in. En dat zal Paradipri's koude kleren niet
raken.

GENTIEL: Ge doet wat ge wilt, gaat werken waar ge wilt, maar
niet bij mijn vijanden.

SABINE: Vader, wees eens redelijk. 'k Ben negentien jaar.

GENTIEL: En ge zult er twintig worden, en nog ouder, als 't
God belieft. Maar gehoorzamen en luisteren doet ge,
naar wat ik u zeg. Tot de laatste dag dat ge bij ons
woont.

SABINE: Ik moet naar de toekomst zien. Een kans als deze,
krijg ik nooit meer. En 'k laat ze niet glippen.

GENTIEL: Ge gaat ginder niet werken! Of, dààr is de deur!

MAGDA: Gentiel toch! Wat bezielt er u!

GENTIEL: Daar, de deur, zeg ik! Dat ze haar boelke maar samen-raapt, en d'er uittrekt.

SABINE: 'k Ga enkele minuutjes buiten, vader, tot ge gekalmeerd zijt.

GENTIEL: Ik zal niet van gedacht veranderen. (Bel.)

SABINE: Ik doe de winkel. (af)

MAGDA: Zo moogt ge tegen ons meiske niet uitschieten, Gentiel.

GENTIEL: ONS meiske.

MAGDA: Ja. Ze weet van niet anders.

GENTIEL: Ik ben haar vader, voor de wet. En nonde verdekke!...
(Sabine op.)

SABINE: Onze Marc is daar, vader. Met... een vriend.

GENTIEL: Ha, hij moet hier komen, eh. Wat voor streken zijn dat, in de winkel blijven.

SABINE: (Roept aan de winkeldeur) Kom binnen Marc. Met meneer Jean Jacques.

(Marc en Jean Jacques op. Jean Jacques komt aanstonds naar Sabine en kust haar op de wangen.)

GENTIEL: Hela, Hela! Wat beduidt dat!!

SABINE: Dat is mijn verloofde, vader.

GENTIEL: Uw verloofde? Ja maar, een minuutje. GIJ zegt dat wel, ik niet.

(Jean Jacques treedt met uitgestoken hand op Gentiel toe)

JEAN JACQUES: Aangenaam, meneer Roelant. Mijn naam is Jean Jacques Van Tichelen. Ik werk in supermarkt Paradipri, en heb kennis met uw dochter.

GENTIEL: (negeert de uitgestoken hand) Kennis met Sabine? Wreed tegen mijn goesting, manneke. Weer iemand uit dat kot! Waar gaan we naartoe!

SABINE: Ge kent mijn verloofde nog niet, vader.

GENTIEL: 'k Zie hem. Dat is genoeg. En gij Marc, brengt die sinjeur hier binnen.

MARC: Meneer Van Tichelen is mijn... (Jean jacques legt een vinger op zijn lippen) is mijn werkmakker.

GENTIEL: Uw maat? Hoe kan dat? Gij werkt in de Centrale. En deze kastar...

MARC: Ik werk niet meer in de Centrale, vader.

GENTIEL: Niet meer? Waar dan wel?

MARC: Ik ben ook in dienst bij... Paradipri.

GENTIEL: Gij ook! Maar wilt gij verdorie allemaal mijn dood!
In die vervloekte barak, die mijn ondergang bewerkt!
(Jean Jacques heeft een aktentas bij zich, opent die, en
haalt een brief te voorschijn.)

JEAN JACQUES: Meneer Roelant, de direktie van mijn bedrijf
verzocht mij, u deze brief te overhandigen.

GENTIEL: Nog meer ambetantement! Geef hem gerust aan uw
direkteurke terug.

MAGDA: Lees hem eerst, Gentiel.

GENTIEL: Neen!

MAGDA: Geef hem dan maar aan mij, meneer Van Ticheben.

JEAN JACQUES: Alstublieft, mevrouw.

MAGDA: (opent de brief, en begint luidop te lezen) Geachte
heer Roelant, als aanvulling bij onze vorige aanbiedingen...

GENTIEL: 'k Hoor het, ze willen weer kopen. Maar 't is nutteloos.

MAGDA: (leest verder, al mommelend) Mmmm. Gentiel, 'k geloof
dat ge zulk een aanbod nooit van uw leven meer zult
krijgen. Weet ge, wat ze nu voorstellen?

GENTIEL: 'k Wil het niet weten. Nutteloos zeg ik!

MAGDA: De firma wil heel ons doening kopen.

GENTIEL: Al gaven ze mij een goudberg! Ware het niet, dat zij
met hun leveringskamions zo moeilijk aan hun depots
geraken, ze zouden minder royaal zijn.

SABINE: Maar door dat feit, krijgen wij dit enig aanbod toch,
vader.

GENTIEL: Spreek daarover, als ge droog achter uw oren zijt.
Nu nog niet.

MAGDA: Luister verder, Gentiel. Ge moogt zelf uw prijs bepa-
len. Gij zelf. Wat ge vraagt, is ook hun prijs. En
ze bieden u een plaats aan, als chef in hun magazijnen.
Aan het wettelijk bediendentarief. Tot uw vijfenzestig
jaar. 't Is als een geschenk dat uit de hemel valt!